

| Bedrijf: Loonbedrijf Gebroeders Van Enkevort |

| Plaats: Sevenum, Limburg |

| Functie: chauffeur grashakselaar |

| Datum: 6 mei |

Geen spat regen wil er vallen in het Limburgse Sevenum. Het is warm vrijdag. Hakselaarchauffeur John van Enkevort, die samen met zijn broers Leon en Fun een loonbedrijf runt, zit op een voor hem nieuwe hakselaar. Geeft het demo-model vandaag al zijn geheimen prijs aan John?

Klaar voor vertrek

08.00 uur. De stoet is compleet. Silagewagens, shovel en hakselaar zijn op weg naar het land van de eerste klant van de dag. De gebroeders Van Enkevort hebben deze dag 32 hectare op de planning staan, waarvan de eerste veertien bij melkveehouder René Verstegen. Bij aanloopproblemen met de FR9040 vorige week, toen het loonbedrijf de demo-hakselaar voor het eerst gebruikte, heeft de monteur van Twentrac de storing keurig verholpen. Chauffeur John manoeuvreert het gevaarte over de kleine kavels. „Na tien jaar op een John Deere is deze New Holland even wennen! Veel nieuwe knopjes. Ik heb het automatisme nog niet te pakken. Maar dat komt wel”, lacht John. In de silo op het erf van Verstegen ontstaat een kuil. Volgens Leon van Enkevort verloopt de planning lekker. „Boeren bellen zelfs of we niet vroeger kunnen komen; het gras wordt té droog.” Leon is gelukkig met de trend vroeg op de dag te beginnen omdat de voederwaarde dan beter behouden blijft. „Wij promoten het vroeg op de dag kuilen al vier jaar. Behalve dat de kuil dan sneller in temperatuur zakt, scheelt het ons overuren.” Mede dankzij de overredingskracht van een ruwvoerspecialist lijken de meeste boeren overtuigd van de voordelen.

Hakselen of rapen

10.00 uur. John van Enkevort vindt het pad naar het volgende stuk gras. De trekkers met silagewagen passen net naast de hakselaar. Op naar de volgende kavel. Waarom boeren kiezen voor het relatief dure hakselen in plaats van inkuilen met opraapwagens, is niet helemaal duidelijk. Leon zegt dat de kuil veel vaster kan worden aangereden. Een ander zegt dat er van de (in dit jaar toch al beperkte) structuur niet veel overblijft. De capaciteit van een hakselaar is natuurlijk een belangrijk argument om wel te hakselen. Tegenwoordig zijn opraapwagens vaker uitgerust met meer messen, maar wanneer dat prijstechnisch interessant wordt, kunnen de Limburgse heren niet vertellen.

Een noodstopje

11.00 uur. Johns bijrijder annex fotograaf vliegt nog net niet tegen het glas. Het gras heeft zich vastgezet in de machine, met een noodstop als gevolg. „Dit is het ergste dat kan gebeuren”, zegt John. Hij haast zich uit de cabine, grijpt

een sleutel en ziet de chauffeurs van de trekkers te hulp schieten. Het eerste wat bij de mannen opkomt, is dat het suikergehalte in het gras de verstopping veroorzaakt. „Het gras heeft té veel zon gehad”, oppert John. Dat zou kunnen. Terwijl hij om de hakselaar heen beent, controleert of de blazer niet muurvast zit, of de messenkooi los kan en het gras tussen de motor- en het hakselgedeelte uit trekt, wordt de pijp bovenop schoongemaakt door de andere chauffeurs. Shovelmachinist Fun van Enkevort komt poolshoogte nemen, nu de aanvoer bij de kuil stopt. „Onder de hakselaar is maar plaats voor één man”, lacht Fun, als hij wijst op het enig zichtbare aan John; zijn voeten.

Met hogedrukspuit

12.00 uur. Met verhit hoofd klimt John in de cabine. Gras is eruit, alles weer schoon. Hij is weer klaar voor de start. Maar de hakselaar komt niet op toeren. John rent weer naar beneden, pakt de gereedschapskoffer en duikt opnieuw onder de hakselaar. Hij besluit al gauw dat hij de machine met een hogedrukspuit te lijf wil. Het zou namelijk ook kunnen dat er per ongeluk een te grote hoeveelheid vocht ineens is toegevoegd aan het gras waardoor de boel vastliep. Op de ijsboerderij van Verstegen gaat de hakselaar weer ogen als nieuw. Een automatisch programma slijpt de messen en stelt de tegenmessen op een kleinere afstand.

Nieuwe poging

13.00 uur. De hakselaar rijdt. Maar niet nadat de machine nog een keer kort dienst weigerde. John zucht: „En het is ook nog 'ns helemaal m'n eigen schuld.” Hij bleek een enkele klep van de cilinder niet te hebben vastgezet. Hij had al wel iets gehoord, maar kon het trillen niet thuis brengen. Een telefoontje met de leverancier bood uitkomst.

Als een zonnetje

15.00 uur. Inmiddels rijdt de karavaan al weer rond zonder een centje pijn. John heeft z'n gezicht enigszins grasvrij gemaakt en kijkt terug op de pech vanmorgen; „Hij moet een paar keer flink vastlopen zodat ik de machine leer kennen. Dat is nu gebeurd.” John grinnikt: „Hij rijdt weer als een zonnetje, we kunnen op volle kracht vooruit.” ■

Gras hakselen met John van Enckevort

